

Tidspunkt for en Undersøgelse af disse vigtige Forhold. Thi jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, at vi er ikke færdige med Ryslingsagen med den trufne Afgørelse. Der kommer en Mængde Spørgsmaal frem som Følge deraf. Vi ved jo, at der allerede er kommet eet, der er allerede een Præst, som har meldt sig. Der vil komme mange Spørgsmaal frem, naar nu Biskop Rud kommer til at afgøre Spørgsmaalet om Kirkernes Benyttelse, eller naar vi støder paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de Valgmenighedsmedlemmer, som nu eventuelt gaar i Frimenighed, kan betragtes som Medlemmer af den danske Folkekirke. Om en Mængde Ting vil det dreje sig, rent bortset fra den Debat, som vil komme i Gang blandt Kirkefolket rundt omkring, og som vil blive fremmet gennem særlige Organer som „Højskolebladet“ og andre Blade, som er interesserede specielt i dette særlige Tilfælde. Mig forekommer det derfor, at det er det psykologiske Øjeblik til, at disse Sager bliver lige- ligt overvejet i et Udvalg, som virkelig for Alvor vil se paa, baade hvad der er Folkets og hvad der er Kirkens Interesse. Og jeg maa sige, at jeg takker i alt Fald for mit personlige Vedkommende den nuværende Regering for, at den har indrømmet, at nu er Øjeblikket kommet, hvor det bør virkelig overvejes, hvad enten man nu naar til et videregaaende eller et mindre videregaaende Resultat med Hensyn til den Adskillelse, som der er Tale om.

Efter disse Bemærkninger skal jeg kun tilføje endnu nogle Bemærkninger om Enkeltheder i selve Lovforslaget. Jeg ønsker det fremmet, men jeg ønsker det ganske vist behandlet i et Udvalg og ændret paa flere Punkter. Det forekommer mig nemlig, at den Sammensætning af Udvalget, som den højtærede Kirkeminister har foreslaaet, er mildest talt ikke videre heldig. Enhver vil se, at Forholdet vil blive, at det bliver, om jeg saa maa sige, 13 verdslige tilsatte og 10 kirkelige tilsatte, der bliver Tale om i dette Udvalg. Men det forekommer mig, at naar der skal være Tale om at drøfte disse Spørgsmaal, bør det ske paa lige Grund, det bør være saadan, at Kirkens Mænd mødes med de af politiske Instanser valgte, eller hvordan man nu vil udtrykke det, paa en saadan Maade, at de ikke paa Forhaand følger dette, som vi kender fra enhver Kommission og ved, hvad det betyder, at der i Betænkningen staar „Majoriteten“ og „Minoriteten“, og som bl. a. er fremkommet paa den Maade, at den Minister, der nedsatte Kommissionen, har sørget for, at han kunde,

sikker paa Majoriteten i de vigtige Spørgsmaal. Det forekommer mig, at hvis man har, som jeg i alt Fald hidtil maa mene man har, en redelig Hensigt fra Regeringens Side, bør man give efter med Hensyn til Sammensætningen af Udvalget, saaledes at man ikke favoriserer det verdslige Element paa den Maade, man her har gjort det.

Den højtærede Kirkeminister har haft den særlige Tanke, som i og for sig er en meget smuk Tanke, at de kirkelige Arbejdsorganisationer bør være specielt repræsenterede i Kommissionen. Jeg vilde nu mene, at man skulde gaa den Vej, som man gik ved det kirkelige Udvalgs Sammensætning, at man lod Kirken selv gennem sine Menighedsraad, som nu en Gang er dens bestaltede Organ, vælge saa og saa mange, som man finder det rimeligt, at de skal vælge. Paa den Maade vilde man faa en ligelig Repræsentation hele Landet over. Naar den højtærede Kirkeminister vil have, at de ulykkelige Menigheder skal betale for det, saaledes som der staar i Lovforslagets § 4, synes jeg jo nok, at man i alt Fald burde give Menighedsraadene Ret til at vælge, som de selv vil det. Jeg synes altsaa, det var rimeligt, at Repræsentationen i alt Fald blev saaledes, at Stifterne blev repræsenteret gennem Menighedsraadene, men det bliver de ikke en Gang ved det foreslaaede.

Saa er der de Repræsentanter, som skal træde ind i Kommissionen som valgte af forskellige Foreninger og Institutioner. Der staar først nævnt Kirkeligt Samfund af 1898. Det kan være ganske rimeligt, thi det er jo en Hovedorganisation for det grundtvigske Arbejde. Selv om det i Betyldning staar langt, langt tilbage for Kirkeligt Forening for den Indre Mission, kan man altsaa sige, at vil man tage Hensyn til Retningerne, saa er det rimeligt, at man vælger den som Repræsentant for den grundtvigske Retning. Den næste Institution, som nævnes, er Repræsentant for den Indre Missions Retning. Men saa kommer der som den tredie Valgmenighederne. Her maa jeg rigtignok sige, at jeg er ganske uenig med den højtærede Kirkeminister i, at Menigheder, som en Gang er repræsenterede, idet de vælger med, naar de faa Menighedsraadsmedlemmer vælges, saaledes skal have dobbelt Valgret og skal favoriseres paa denne ganske særlige Maade. Jeg har allerede tidligere ved Behandlingen af J. C. Christensens Kirke-love paa det bestemteste protesteret imod den efter min Mening ganske usømmelige Ordning, det er blevet, at Valgmenighederne har faaet den Ret at vælge med til Sogne- menighedsraadene, saaledes at de kan sidde